

Zeilboot versus oorlogsvloot

Vroeger, toen de Engelse jachthavens nog betaalbaar waren voor de modale zeiler, werd de route naar Alderney via de Engelse zuidkust uitgestippeld. Het was tof zeilen in de beschutte Solent en de vele schilderachtige locaties in de regio waren het bezoeken waard. De terugweg langs de Franse kust werd een aangename afwisseling. Goedkopere ligplaatsen, goed eten, lekkere wijn, enzovoort. Een typisch rondje Kanaalzeilen, tegen de wijzers in. De overheersende zuidwester of westelijke wind was een garantie om op tijd thuis te zijn. Maar er heen zeilen, het eiland Wight bereiken, dat was andere koek. De Britse zuidkust liep pal naar het westen en meestal hadden zeilers te kampen met ruige tegenwinden. Vakantie begon pas in juli en dat was toevallig het einde van de blauwe hemels met gewatteerde altocumulusjes onder de heerschappij van een frisse noordoost, die zo stevig, zo constant kon blazen in de lente, maar gewoonlijk op het eind van juni, stilletjes dood ging. Bleef de noordoost toch langer in leven, dan was het feest; jachthavens liepen leeg en de boten stormden naar het westen, sommigen nog verder, zuidwaarts, naar de tropische zonestralen.

Race tegen de tijd

Die julimaand kwam de wind, zoals gevreesd, uit het westen. Ik bezat toen al de *Chartist Lady*, die beter, scherper aan de wind kon zeilen dan mijn vorige schip. Maar de rakken langs de Engelse kust leken toch soms eindeloos vervelend. Zodra de stroom kenterde, was het nutteloos om nog verder te vechten; de eerste beste ankerplaats was dan welkom. Ik was toen op weg naar de Scilly eilanden, hoopte die dag Plymouth te bereiken eer de stroom in mijn nadeel zou draaien. De getijstroom lag even stil en de baai was in zicht. De zoveelste overstagmanoeuvre werd uitgevoerd en het kompas wees noordnoordwest. Met de gekapte golfslag – gevolg van wind tegen stroom – kon ik niet vlijmscherp aan de wind sturen, de drift werd dan te groot, wat nog minder opleverde. Het werd een slow motion race tegen de tijd. Ik was moe en hunkerde om mijn anker in het rustige water te laten vallen. Maar het was nog niet voor de bakker.

Recht vooruit zag ik een vloot schepen in mijn richting stomen. Niet enkel boten, ook een duo helikopters libelden tussen de torens van de marineschepen. Ja, het waren destroyers, torpedojagers en ander drijvend machtsvertoon; oorlogsspul dat zich full speed in mijn richting verplaatste. Verdomme! Moest ik nu al dat opkruisen, die ontel-

mogelijke oplossing. En klik... gevonden! Ja, ik doe het, hoewel. Nee, nee, niet plooiën, dat moet lukken tegen een alerte, actieve vloot op het oorlogspad. Ik had nog een straffe aldislamp in de boot die gebruikt werd in de koopvaardij, toen marconisten nog een functie hadden. Bij de militaire marine gebruiken ze nog steeds lichtsignalen om

de zeemacht – en loste mijn flashes op het eerste imposante schip dat zonder te vertragen in mijn richting scheurde. Er volgde onmiddellijk respons en ik reageerde zonder dralen met mijn boodschap. Lang, kort, kort, wat de letter D in morse of Delta betekende in de seinercode: 'Ik kan moeilijk manoeuvreren'. Mirakel! Mijn boodschap werd bevestigd voor ontvangst. Maar dat was nog het minste. Nog geen twee minuten later zag ik het eerste schip, en daarna het gehele konvooi gelijktijdig de steven wenden, hun koers naar het westen verlegend. Een grandioos ballet van mastodonten! Wauw! Dat was buiten alle verwachtingen. Ik had een enorm risico genomen om mij te verzetten tegen de Britse oorlogsvloot, hoewel, toch een beetje in mijn recht. Het eerste schip passeerde mij statig langs en groette met haar vlag. Trillend op mijn benen haastte ik mij om iets gelijkaardig te doen met mijn vlagje, de maritieme etiquette waardig. Toen ik later voor anker lag in de baai van Plymouth voelde het aan alsof ik de plaats veroverd had; een zeeslag gewonnen zonder slag of stoot.

Jean Heylbroeck

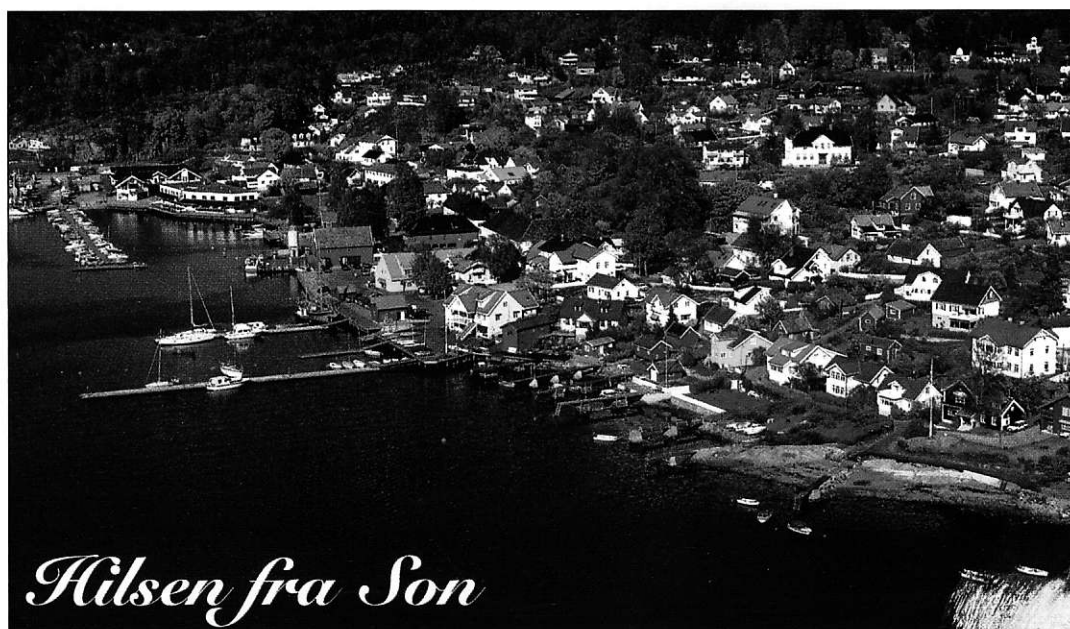
Mirakel! Nog geen twee minuten later zag ik het eerste schip de steven wenden

bare rakken, dat zwaar werk aan de wind opofferen aan die gasten die daar voor soldaatje speelden? De marine vloot naderde dreigend. Verstandelijk gezien – onder druk van deze overmacht – zou ik 90 graden naar stuurboord moeten uitwijken en voor de wind afvallen, maar dan kon ik het vergeten om diezelfde dag nog 'mijn' ankerplaats te bereiken.

Aldislamp

In zo een situatie werken neuro-nen veel vlugger, zoekend naar een

boodschappen te versturen. Radio kon afgeluisterd en eventueel gencodeerd worden. Als ex-marconist was ik de morsetekens niet vergeten; na de vele jaren oefenen in een radioschool, was het een tweede taal geworden. Met een verlengsnoer verbond ik de flitslamp met de accu van de boot. Boven het toestel stond een kijker om de lichtstraal ook overdag te kunnen richten op de commandotoren van een schip. Ik herinnerde mij nog precies de militaire oproepprocedure – aangeleerd tijdens mijn diensttijd bij

Hilsen fra Son

Met hun schokker **Vrouwe Julocke** bereikten Tineke en Klaas Laan Noorwegen. 'In het door Hollanders gestichte dorpje Son in de Oslofjord liggen we op beter weer te wachten. We zijn op de terugweg van Oslo naar Groningen.'